

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย และ ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบฝึกการ เขียนแบบสร้างสรรค์สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
2. เพื่อสร้างคู่มือประกอบการใช้แบบฝึก
3. เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกที่สร้างขึ้น

สมมติฐานของการวิจัย

แบบฝึกการ เขียนแบบสร้างสรรค์ มีผลให้คะแนนความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกของตัวอย่างประชากรแตกต่างกัน

ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2519 โรงเรียนสาธิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ห้อง ป.2/1 จำนวน 31 คน และ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ห้อง ก. และ ข. โรงเรียนสวนหลวง 50คน โดยใช้คะแนนสอบซ่อม ประจำภาควิชาภาษาไทย การอ่าน และการสะกดคำ เป็นเกณฑ์ ในการเลือกตัวอย่างประชากร ผู้วิจัยเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างประชากรดังกล่าวมีลักษณะที่เหมาะสมในการทดลองนี้ โดยเริ่มการทดลองชั้น 1 คน และ 30 คน กับนักเรียนสาธิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อปรับปรุงวิธีการและแบบฝึก และนำไปทดลองกับนักเรียน โรงเรียนสวนหลวง ในการทดลองชั้นสนาม เพราะเป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่เป็นตัวแทนของนักเรียนในชั้นนี้โดยทั่วไป ผู้วิจัยกำหนดการสอนด้วยตนเองทั้ง 3 กลุ่ม ใช้เวลาในการทดลองชั้นสนามทั้งสิ้น 29 ชั่วโมง

วิธีดำเนินงาน

๑ ผู้วิจัยสร้างแบบฝึกการ เขียนแบบสร้างสรรค์สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ขึ้น ใต้นำมาปรับปรุงโดยการขอคำแนะนำจากผู้ทรงคุณวุฒิ และสำรวจความคิดเห็นของครู ประถมศึกษา 5 ท่าน เพื่อแก้ไขปรับปรุง แบบฝึก นำไปทดลองกับเด็ก 1 คน นำแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของ บังอร พุ่มสะอาด¹ จำนวน 5 ฉบับ ของ พรณี เชนก่าแหง² จำนวน 1 ฉบับ มาหาค่าความเที่ยง ตัวอย่างประชากรชั้นกลุ่มเล็กใดค่างนี้

$$\begin{aligned} \text{DMC} &= .708, & \text{DMR} &= .687, & \text{DMS} &= .602 \\ \text{DMT} &= .842, & \text{DMI} &= .450 & \text{ผลที่เกิดซ้ำ} &= .7240 \end{aligned}$$

และหาค่าความเที่ยงกับกลุ่มตัวอย่างประชากรชั้นสนามใดค่างนี้

$$\begin{aligned} \text{DMC} &= .614, & \text{DMR} &= .617, & \text{DMS} &= .674 \\ \text{DMT} &= .571, & \text{DMI} &= .578 & \text{ผลที่เกิดซ้ำ} &= .820 \end{aligned}$$

ผู้วิจัยนำแบบสอบทั้ง 6 ฉบับไปทำการทดสอบก่อนและหลังการสอนแก่นักเรียน กลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม แลวนำคะแนนจากการทดสอบมาวิเคราะห์เพื่อหาประสิทธิภาพของ แบบฝึกและคู่มือครูที่สร้างขึ้น โดยการคำนวณหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของผลต่างระหว่างมัชฌิมเลขคณิต หลังจากนั้นจึงคำนวณหา ค่าที่ (t-test) ใช้ระดับความมีนัยสำคัญ .01 และศึกษาพัฒนาการด้านสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียน

¹ บังอร พุ่มสะอาด, "การศึกษาเปรียบเทียบของคประกอบของสมรรถภาพพัฒนาอง คานความคิดอเนกนัยทางภาษา ตามทฤษฎีของกิลฟอร์ดกับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน" (วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2517).

² พรณี เชนก่าแหง, "ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนความวิตกกังวลและพฤติกรรมคานความเป็นผู้นำของนักเรียนครู" (วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2515),

สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยขั้นสนาม ผลปรากฏว่า

การทดสอบก่อนสอนด้วยแบบสอบ "ผลที่เกิดขึ้น" วัด : ความคิด อเนกนัยของ

หน่วย

ก่อนสอน	ไคค่าเฉลี่ย	10.62	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	5.26
หลังสอน	ไคค่าเฉลี่ย	14.30	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	3.68

การทดสอบเทียบสัมฤทธิ์ผลก่อนและหลังการทดลอง ปรากฏว่าสัมฤทธิ์ผลของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

การทดสอบก่อนสอนด้วยแบบสอบ DMC วัดความคิอเนกนัยของชั้นได้

ก่อนสอน	ค่าเฉลี่ย	19.78	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	7.67
หลังสอน	ไคค่าเฉลี่ย	28.26	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	8.47

การทดสอบเทียบสัมฤทธิ์ผลของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

การทดสอบก่อนสอนด้วยแบบสอบ DMR วัดความคิอเนกนัยของความสัมพันธ์ได้

ก่อนสอน	ค่าเฉลี่ย	6.02	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	1.67
หลังสอน	ไคค่าเฉลี่ย	7.46	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	1.07

การทดสอบเทียบสัมฤทธิ์ผลของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

การทดสอบ ก่อนสอนด้วยแบบสอบ DMS วัดความคิอเนกนัยของระบบได้

ก่อนสอน	ค่าเฉลี่ย	2.22	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	1.17
หลังสอน	ไคค่าเฉลี่ย	4.28	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	1.72

การทดสอบเทียบสัมฤทธิ์ผลของนักเรียนก่อนและหลัง การทดลองแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

การทดสอบก่อนสอนด้วยแบบสอบ DMF วัดความคิดเชื่อมโยงของการแปลงรูปได้			
ค่าเฉลี่ย	18.76	ส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน	9.68
หลังสอนไดคาน์	39.06	ส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน	9.47

การทดสอบเทียบสัมฤทธิ์ผลของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

การทดสอบก่อนสอนด้วยแบบสอบ DMF วัดความคิดเชื่อมโยงของการแสดงนัยได้			
ค่าเฉลี่ย	12.04	ส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน	5.08
หลังสอนไดคาน์	19.60	ส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน	6.07

การทดสอบเทียบสัมฤทธิ์ผลของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

จากการดำเนินการทดลองตามลำดับขั้น เพื่อปรับปรุงและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนแบบสร้างสรรค์ที่สร้างขึ้น ผลปรากฏว่าหลังการทดลอง คะแนนเฉลี่ยของความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาตามทฤษฎีของกิลฟอร์ด มากกว่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่าแบบฝึกการเขียนแบบสร้างสรรค์และแนวการสอนในคู่มือประกอบการใช้แบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพ เพราะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาตามทฤษฎีของกิลฟอร์ด เพิ่มขึ้น เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผล

การสร้างแบบฝึก ผู้สร้างควรศึกษาเกี่ยวกับคุณลักษณะที่ดีของแบบฝึก ศึกษาจรรยาบรรณ และ เนื้อหาที่เหมาะสมกับระดับชั้น จะต้องมีความมุ่งหมายในการสร้างมีแนวคิดสำคัญที่

จะเน้น มีการวางเค้าโครง และจัดลำดับชั้น ของเนื้อหา มีหลักเกณฑ์ในการ เลือกใช้คำ ข้อความ หัวเรื่องต่าง ๆ ในการสร้างแบบฝึก การเขียนแผนภูมิวางเค้าโครงของแบบฝึก จะช่วยใหญ่สร้างกระจางในงานทั้งหมดและทำงานใดตรงตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้

การนำแบบฝึกมาทดลองสอนกับนักเรียนจะทำให้ทราบขอบเขตของทุกประการ เช่น ความยากง่าย คำสั่ง คำอธิบายและตัวอย่างที่ให้เหมาะสมชัดเจนเพียงใด ขนาดของแบบฝึกเหมาะสมกับเวลาที่กำหนดเพียงใด และช่วยในการ เรียงลำดับจากง่ายไปยากได้ดี การทดลองสอนทำให้ทราบแนวทางที่จะนำมาปรับปรุงแบบฝึกและคู่มือได้มากขึ้น พัฒนาการของเด็กที่วัดได้ด้วยวิธีการทางสถิติจะช่วยให้ทราบถึงประสิทธิภาพของแบบฝึก

ผู้วิจัยเห็นว่าแนวทางที่ช่วยให้การสอน เขียนแบบสร้างสรรค์เป็นผลสำเร็จได้มี ดังนี้

1. ครูควรมีทัศนคติที่ดีต่อการ เขียนแบบสร้างสรรค์และเห็นว่าเป็นสิ่งมีคุณค่า และเข้าใจว่าช่วยพัฒนาให้เพิ่มพูนขึ้นได้ ครูควรยึดหลักการ เขียนแบบสร้างสรรค์คน นอกจากเป็นผลงานใหม่ ๆ ที่แสดงออกซึ่งความรู้สึกนึกคิด ของผู้เขียนอันเกิดจากประสบการณ์และจินตนาการและเน้นพัฒนาการทางภาษามากกว่าหลักภาษาแล้ว ควรจะเป็นภาษาที่ดี มีคุณค่าและไม่ขัดต่อวัฒนธรรมด้วย

2. ในการสอนแบบสร้างสรรค์ควรมี การปรับพื้นฐานการคิดแบบอเนกนัย คือ คิดในหลาย ๆ แนวทาง โดยการให้ตัวอย่างที่มีลักษณะสร้างสรรค์หลาย ๆ แบบ อาจเริ่มต้นด้วยการฟังครูอ่านเรื่อง, บทกลอน, หรือข้อความที่น่าสนใจในรูปแบบต่าง ๆ ให้ฟัง การให้เด็กมีโอกาสพูดหน้าชั้น โดยใช้หนังสือ ฯลฯ เล่าเรื่องต่อกันหน้าชั้น และการให้ทำแบบฝึกที่มีการวางโครงการไว้อย่างดี มีลักษณะคำถามที่ เปิดโอกาสให้เด็กตอบได้หลาย ๆ แนว มีตัวอย่างให้อ่านมากพอควร และมีโอกาสทำงานในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย มีการอ่านและการแสดงผลงานของนักเรียนทุกคน

3. ครูควรให้กำลังใจ และช่วยให้นักเรียนมีความเชื่อมั่น และรักการเขียน ด้วยการชมเชย ยอมรับ ไม่ตัดสินว่าใครถูก ผิด หรือ ดีกว่ากัน มีการวิจารณ์ร่วมกันเพื่อ

ปรับปรุงงาน ครูจะต้องช่วยกล่อมเกล่าให้เป็นภาษาที่ดี และควรมีชั่วโมงที่สอนเกี่ยวกับ
 หลักภาษาและไวยากรณ์ด้วย เพื่อเป็นการวางรากฐานทางภาษาให้กับเด็ก เพื่อจะนำไปใช้
 อย่างสร้างสรรค์ต่อไป

4. ครูและนักเรียนควรมีข้อตกลงมีกฎเกณฑ์ในการเรียน และร่วมมือกันปฏิบัติ
 ตามนั้น ผู้วิจัยเชื่อว่าความคิดสร้างสรรค์นั้นสามารถเพิ่มพูนให้เกิดขึ้นได้ ในห้องเรียนที่
 นักเรียนมีวินัยในตนเอง ซึ่งจะมีบรรยากาศที่อบอุ่นและผ่อนคลายมากกว่าในห้องเรียนที่ไม่
 มีระเบียบหรือเงียบกริบเพราะครูถือไม้เรียวอยู่ตลอดเวลา

ในด้านการเรียนการสอนผู้วิจัยสังเกตและพบว่าสภาพแวดล้อมของโรงเรียนมี
 ส่วนสัมพันธ์ต่อการจัดบรรยากาศในชั้นเรียนเป็นอย่างมาก โรงเรียนที่มีบริเวณน้อยและอยู่
 ในชุมชนที่มีเสียงรบกวนมาก จะมีเสียงรบกวนจากภายนอกและนักเรียนในห้องอื่น ๆ รวม
 ทั้งกิจกรรมกีฬาที่สนามใกล้ห้องเรียน ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนให้มีบรรยากาศที่
 ผ่อนคลายเพื่อจะช่วยให้เด็กเกิดสมาธิความสงบในการเรียนทำได้ออกซายาก แต่เนื่อง
 จากแบบฝึกหัดช่วยให้ครูใช้เวลาในการอธิบายหน้าชั้นและมีกิจกรรมที่ใช้เสียงเพียงไม่กี่นาที
 ส่วนที่เหลือนักเรียนทำงานตามลำพังได้ จึงช่วยให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างราบ
 รื่น นักเรียนมีความสนใจ มีความสุข ในการเรียนและการฝึกการเขียนแบบสร้างสรรค์

ผู้วิจัยพบว่า การเรียนการสอนที่จัดขึ้นนี้ช่วยพัฒนาบุคลิกภาพของนักเรียน ใน
 ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง ความกล้าแสดงออกในทางความคิด และการแสดงตน มีความ
 ชอบสนใจในการเขียน การเรียนวิชาภาษาไทยมากขึ้น ช่วยพัฒนาความรู้ความสามารถ
 ในการใช้คำ การสะกดคำ เพิ่มขึ้น ซึ่งตรงกับความเห็นของครูประจำชั้นทั้ง 2 ท่าน ซึ่ง
 ให้ความเห็นว่า "นักเรียนรู้สึกมีความสุข มีความภาคภูมิใจในผลงานของตน ซึ่งแตกต่าง
 ไปจากงานเขียนแบบอื่น ที่ทำเสร็จก็รู้สึกว่าเป็นเพียงเท่านั้น ผลงานของเด็กบางคนทำให้
 ครูประหลาดใจ เพราะไม่คาดคิดมาก่อนว่าเด็กคนนั้นจะทำได้เด็กที่เคยเงียบกล้าแสดงมากขึ้น"

จากการเรียนการสอนและผลงานจากแบบฝึกการเขียนนี้ ช่วยให้ครูใจครูรักเด็ก
 แต่ละคนเป็นอย่างดี เพราะเป็นงานเขียนที่เกิดจากความรู้สึกนึกคิดในใจ จากมวลประสบ-

การณ์ของ เด็ก คงจะเห็นได้จากผลงานดังต่อไปนี้

เรื่อง จุ่ม กับ จิม จะไปดาวศุกร์ (นักเรียนชั้น ป.2/1 โรงเรียนสาธิต
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)

บ้านหลังหนึ่งมีสองพี่น้องชื่อน้อง จุ่ม กับ จิม จุ่มกับจิมอยากไปดาวศุกร์ เขา
เตรียมแคปซูล หมอน กูก* ผาหม หมอนข้าง ชุดอวกาศ และกาชออกซิเจน ไปด้วย

ถ้าฉันไปดาวพระศุกร์ (นักเรียนชั้น ป.2 โรงเรียนสวนหลวง)

ถ้าฉันไปดาวพระศุกร์ ฉันจะเอามุง ผาหม หมอนขาว กาน้ำ และ อาหารไปด้วย.

ความสงสัย (เด็กชายบรรเจิดศักดิ์ ป.2 โรงเรียนสวนหลวง)

ฉันสงสัยว่าทำไมฉันไม่โต ฉันชอบกินกล้วยทุกวัน ทำไมฉันจึงไม่โต

ความสงสัย (เด็กชาย บุญชัย ป.2 โรงเรียนสวนหลวง)

ฉันสงสัยว่าทำไม น้ำมันจึงมีแต่ในประเทศอาหรับ

ทำไมจึงต้องแบ่งชั้นของพวกผู้ดีจริง ๆ นะ

ทำไมคนเราจึงต้องใช้เงินควย

ทำไมคนเราจึงต้องชิงชิง เคเนกัน

ความสงสัย (เด็กหญิงสมศรี ป.2 โรงเรียนสวนหลวง)

ฉันสงสัยว่า ทำไมคนต้องทำงาน

ฉันสงสัยว่า ทำไมฉันจึง เกิดเป็นคน

ฉันสงสัยว่า ทำไมเพื่อนจึง กลียดเรา

ฉันสงสัยว่า ทำไมแม่จึงตีฉัน

ฉันสงสัยว่า ทำไมน้องฉันจึง เกิดขึ้นมาได้

การสอนเขียนแบบสร้างสรรค์ นอกจากจะเป็นการสร้างบรรยากาศที่ดีในการ
เรียนสำหรับเด็กแล้ว ครูก็จะมีความสุขไม่ใช่งานซ้ำซากน่าเบื่อหน่ายเพราะผลงานของ
เด็กนั้นบางครั้งอาจเป็นสิ่งที่คุณคาดไม่ถึง มีลักษณะของโครงเรื่อง หรือมีจังหวะคล่องของ

* กูก = คนคริว.

แนวใหม่ ดังเช่น

เรื่องนาฬิกา
 ถาฉันเป็นนาฬิกา
 ฉันบอกเวลา
 ฉันก็บอกนาฬิกา

(เด็กหญิง อนุภา กลิ่นหอม ป.2 ก. โรงเรียนสวนหลวง)

ที่รานขายนาฬิกา
 ติก... ติก... เสียงนาฬิกาเดิน
 + + + +
 กองแกง... กองแกง... เสียงนาฬิกาตี
 ตกลงมาก็คือ... นาฬิกาเสีย.

(เด็กชายสุชาติ แซ่ปึ้ง ป.2 ข. โรงเรียนสวนหลวง)

รานขายข้าว
 ชี... ชี... เสียงฉักข้าว
 + +
 แกง แกง เสียงชอนกระทะทกกัน
 กินลงไปคืออาหาร

(เด็กชาย ชาณัฐย์ แต้ลัม ป.2 ข. โรงเรียนสวนหลวง)

สิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวด่วนเป็นสิ่งที่ทำให้การเรียนการสอนเป็นสิ่งที่น่าสนใจ นำ
 คึกษาคนควา ทั้งผู้เรียนและผู้สอนในการที่จะหาแนวทางในการเขียนหรือการสนทนา
 วิทยุให้บรรยากาศของห้องเรียนมีความสุขและมีชีวิตชีวา

ข้อเสนอแนะ

1. วิธีการสอนเขียนแบบสร้างสรรค์ควรได้รับความสนใจจากครูผู้สอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษาเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นการช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ บุคลิกภาพ ความมั่นใจ และความเป็นตัวของตัวเอง การยอมรับผู้อื่น และชื่นชมผลงานที่มีคุณค่าทางวรรณคดีได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงใคร่ขอเสนอแนะให้ครูภาษาไทยได้พิจารณานำวิธีสอนและแบบฝึกการเขียนแบบสร้างสรรค์สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ไปทดลองใช้เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้รับความรู้ และมีใจรักการเรียน สนุกสนานกับการเรียนโดยไม่สิ้นเปลืองค่าวัสดุอุปกรณ์

2. ครูประจำชั้น จะนำคู่มือและแบบฝึกการเขียนแบบสร้างสรรค์นี้ไปสอนได้ก็เพราะมีความคุ้นเคยกับนักเรียน สามารถเตรียมนักเรียนให้พร้อมสำหรับการเรียนด้วยวิธีนี้ที่ละน้อยตามลำดับขั้นได้ดีกว่า และสามารถยืดหยุ่นตามเวลาได้ดีกว่า การทดลองในช่วงระยะเวลาอันจำกัด และยังสามารถติดตามผลการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดีกว่าอีกด้วย

3. ผู้วิจัยใคร่ขอเสนอแนะให้ผู้สนใจจะทำการวิจัยเรื่องความคิดสร้างสรรค์ ในโอกาสต่อไปได้ทำการวิจัยโดยใช้เวลาในการทดลองสอนให้นานขึ้น อาจขยายเวลาออกเป็นเทอม หรือตลอดปีการศึกษา ทั้งนี้เพราะการเรียนรู และความคิดสร้างสรรค์ เป็นสิ่ง queพัฒนาให้เพิ่มพูนขึ้นได้เรื่อย ๆ และการทดลองเป็นระยะเวลานาน จะช่วยให้เกิดแนวทางในการสอนแบบสร้างสรรค์ และช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กได้มากยิ่งขึ้น

4. ควรทำการวิจัยโดยการสร้างแบบฝึกการเขียนแบบสร้างสรรค์ในระดับชั้นอื่น และนำมาทดลองสอน เพื่อปรับปรุงและหาแนวทางการสอนใหม่ ๆ ต่อไป

5. ควรทำการวิจัยและสร้างแบบฝึกเพื่อเพิ่มพูนความคิดสร้างสรรค์ในวิชา

อื่น ๆ